

Publicerad 2011-06-01 22:47 av jagärmonstret

Jag är monstret

Jag stod åtalad för brott mot normer
av mitt eget självförakt
Alla advokater hade flytt
och jag dömdes till många år av skam
Jag sattes i ensamhet
i en dunkel häktningcell
Runt mig slöt sig väggarna
som en inramning av tystnaden

Dörren var låst från insidan
och fönstret stod på glänt
Nycklarna låg på bordet
Där utanför i livet
väntade friheten

Men bojorna av rädsla
hängde tunga vid min vrist
Britsen var mitt enda hem
Den plats i världen som jag kände bäst

Så med små steg i gräset
prövade jag min kropp
En oro att gå sönder
för varje möjlighet som kom

Och jag tänkte att kanske är alla människor främlingar
för en sån som jag
Som inte kan hantera det oändliga
Som är ett monster och ett evighetsbarn

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren jagärmonstret med Poeter.se id #37666 innehar upphovsrätten